

VICTOR SPOORMAKER
BOUWIEN JANSEN

Gece Yarısı, Canavarlar Geldiğinde

Resimleyen: Alette Straathof
Çeviren: Hasan Türksel

CAN
ÇOCUK

Middernacht, als de monsters komen

© Victor Spoomaker, Bouwien Jansen & Alette Straathof, 2018

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 2021

İlk olarak Amsterdam'da Uitgeverij Luitingh-Sijthoff B. V.

tarafından yayınlanmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının

yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-4782-3

1. Basım: 2021

5. Basım: 1000 adet, Ekim 2023

Çeviren: Hasan Türksel

Resimleyen: Alette Straathof

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Tuğçe Özdeniz

Son Okuma: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güneş Kozak

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Pasifik Ofset; Sertifika No: 44451

Adres: Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi

A Blok No: 3/1 Z. Kat Avcılar, İstanbul

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Bu kitap Dutch Foundation for Literature
baskı ve çeviri desteğiyle yayımlanmıştır.

Gece Yarısı, Canavarlar Geldiğinde

VICTOR SPOORMAKER
BOUWIEN JANSEN

Çeviren: Hasan Türksel

Resimleyen: Alette Straathof

VICTOR SPOORMAKER

Utrecht Üniversitesi'nde kâbuslar üzerine doktora yaptı. Münih'teki Max Planck Psikiyatri Merkezi'nde çalışmakta olan yazar, kâbuslar ve uyku problemleri üzerine birçok kitap kaleme almıştır.

© Marco Buddingh

BOUWIEN JANSEN

KidsWeek ve *7Days* dergilerinde editör olarak çalıştı.

Editörlük ve yazarlığa serbest zamanlı devam eden Jansen, çok sayıda kitap kaleme almıştır.

1

Mia'nın bir kedisi oluyor. Vallie'ye daha büyük bir yatak alınıyor. Anne ve baba nihayet bir bahçeye kavuşuyor. Peki ya Leo? Onun payına çatı katı düşüyor. "Evin en güzel odası," diyor annesi oğlunun başını okşarken. Mia erkek kardeşine ters ters bakıyor.

Leo gülümsemeye çalışıyor. Köyün bitimindeki yeni evin annesiyle babasını ne kadar mutlu ettiğinin farkında. Ama doğruya doğru: ona kalsa buna hiç gerek yoktu. Ev bir kere kocaman ("Odaları geniş demek istedin herhalde," diyor babası). Kapıları gıcırdıyor ("Bu bence çok eğlenceli," diyor annesi). Ayrıca içerisi çok karanlık

“Tıpkı tüyler ürpertici kitaplarda olduğu gibi,” diye haykırıyor Mia). Leo odasına her girdiğinde sanki kendisine çok büyük gelen, eski, siyah bir ceketı sırtına geçirmiş gibi hissediyor. Güzel bir ceket, orası doğru. Şık da. Ancak eski evlerinde olduğu gibi içerisinde saklanmak mümkün değil.

Annesi altı ay önce birdenbire iç çekerek, “Burası artık çok dar,” demişti. “Ne zaman arkamı dönsen sizin eşyalarınıza takılıyorum. Vallie’nin ufak yatağı odanın tam ortasında duruyor. Üstelik bahçemiz de yok. Bu evde aklımı yitireceğim.”

Leo söylenmeye başladığında, babası ona şöyle demişti: “Hayatın boyunca ablanla aynı odada yatamazsın evlat, öyle değil mi?”

Ne komik bir gerekçeydi bu. Oysa Leo tam da bunu planlıyordu: eski evde Mia’yla birlikte kalmayı. Her

zaman, sonsuza dek. Amin! Kız kardeşinizle gece yarısı çene çalmaktan, onunla didişerek uykuya dalmaktan daha güzel ne olabilirdi ki? Minicik banyolarındaki küçük lavaboda saçını yıkamaktan daha eğlenceli bir şey var mıydı? Ufak balkonlarının kusuru neydi? Neden büyükler her şeyi sürekli değiştirmek istiyorlardı?

“Hayatta her şey değişiyor, Leo’cuk,” demişti annesi gülerek. “İleride bunu kendin fark edeceksin. Bir gün uzun kolları ve sivilceleri olan, sırık gibi bir delikanlı olacaksın. O vakit bu minik eve sığmayacaksın ve kız kardeşine dair her şey sana katlanılmaz gelecek.”

Leo ürkmüştü. Annesi haklı olabilir miydi? Bir gün o da meydandaki şu hödüklerden biri mi olacaktı? Bir mobiletle? Ya da ağzında bir sigarayla? Sözlerinin tek kelimesine dahi inanmamıştı. Değişim böyle bir şeyse, buna hiç ihtiyacı yoktu.

“Selam asık surat, bana bahçede yardım eder misin?” diye soruyor babası.

Leo omuz silkiyor. “Tamam,” diyor.

Yeni evlerinde geçirdikleri ilk gün. Mia sürekli küçük kedisiyle meşgul olduğu için onunla oyun oynamak istemiyor. Vallie öğle uykusunda. Şimdi onun da küçük bir odası var ve kimse bunun farkında değil. Annesi ise delirmişçesine mobilyaları ittirip yerleştiriyor. Yüzü kıpkırmızı olsa da bir yandan şarkı söylüyor.

Güneşin vurduğu bahçede derin bir nefes alıp içine temiz hava çeken babası “Harika!” diyor ve elinde tuttuğu tırmığı havada sallıyor. “Kendi sarayımın bahçesi.”

Leo haftalar sonra ilk kez gülüyor. Çok uzun sürmüyor ama. Belki de, diye düşünüyor, buradan bir şey olabilir.

Günün geri kalanı herkes için keyifli geçiyor. Mia'nın kedisinin kendi gölgesinden korkup çığlık atarcasına miyavlayarak havaya sıçraması onları gözlerinden yaş gelinceye kadar güldürüyor. Vallie hayatında ilk kez gerçek bir banyoya girdiği için aşırı mutlu: “Vallie havuş! Vallie havuş!” diye bağırıyor. Akşam

olduğunda, pizza ısmarlayıp bahçede hep beraber yiyorlar. Sanki tatildelermiş gibi.

Ancak her güzel şeyin bir sonu var elbette.

“Hadi artık yatağa!” diye sesleniyor babası. Ellerini çırpıyor. Bunu her akşam yapsa da bu kez farklı bir ses çıkıyor sanki. Biraz ürkütücü.

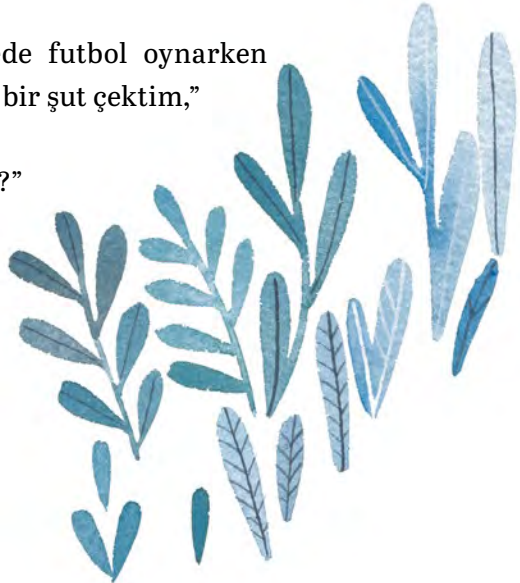
Leo elinden geldiğince yavaş yürüyerek merdiven basamaklarını çıkıyor. Hem de en üst kata kadar. Evin en karanlık noktasına doğru. Kollarını bir tuhaf hissediyor. Kazağının kolunu sıvayıp bakıyor, tüyleri diken diken olmuş.

En üst kata çıkıp karanlık koridora ulaştığında bir tavşan gibi hızla odasının kapısına yöneliyor. Büyük bir zıplayışla yatağına daliverip battaniyeyi başının üzerine çekiyor. Şimdi güvende sayılır.

“Neden nefes nefesin?” diye soruyor annesi bir süre sonra odasına geldiğinde. “Yoksa maraton mu koştun?” Battaniyesini düzelterip her günün sonunda yaptığı gibi yine aynı soruyu soruyor: “Bugün başına gelen en güzel şey neydi?”

“Babamla bahçede futbol oynarken sol ayağımın dışıyla bir şut çektim,” diyor Leo neşeyle.

“Ya en saçma şey?”

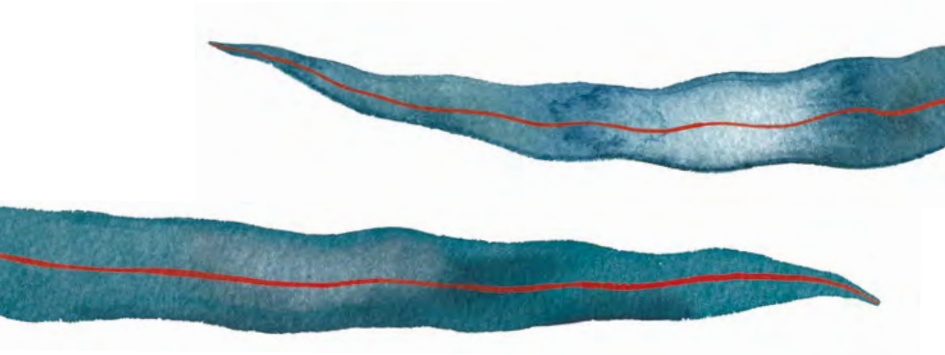
Leo bir süre susuyor. Bu, diye düşünüyor. En saçma şey bu. Burada karanlıkta yatıyorum. Yanımda Mia yok. Herkesten aşırı uzağım. Yarın kimseyi tanımadığım yeni bir okula gideceğim. Fakat bunları söylemiyor.

“Pizzamda salam olmamasıydı,” diye uyduruyor.

Annesi gülüyor, ona bir öpücük verdikten sonra kapıyı kapatıyor.

“Aralık kalsın!” diye sesleniyor Leo.

“Ahh, kusura bakma,” diyor annesi ve kapıyı hafif aralık bırakıyor.

Bunun hiçbir faydası olmuyor. Annesinin ayak sesleri merdivenden aşağıya inip kaybolduktan sonra her şey ansızın sessizleşiyor çünkü. Ne geveze Mia, ne ağlayan

Vallie, ne de fısıldayan annesiyle babası var artık. Her yer bomboş görünüyor. Işık yok. Ses yok. Leo ürperiyor. Battaniyesine sıkı sıkı sarılıyor ve güvende olduğundan emin olmak için gözlerini iyice açıyor.

Kısa bir süre sonra odasındaki birkaç şeyi görmeyi başarıyor. Üzerinde kıyafetinin olduğu sandalye. Yerdeki kilim. Yatağının yanındaki dolap. Bekle bir saniye, kapağı tamamen kapalı değil. Leo gidip içine bir göz atabilir. Ama ürküyor. Dolabın içi karanlıktan bile karanlık. Simsiyah. Şey, orada bir şey mi hareket etti? Bir hayalet olabilir mi? “Hayalet diye bir şey yok, akıllım,” demişti annesi ona binlerce kez. Leo buna inanmak istiyordu. Hatta bu gerçekse çok hoşuna giderdi. Ama ya annesi yanılıyorsa? Bugüne kadar bir tane bile görmemesi onların var olmadıkları anlamına gelmezdi. Eğer varlarsa, zifiri karanlık çatı katındaki bu içi derin, siyah elbise dolabı saklanmak için mükemmel bir yerdi. Bir hayaletin aydınlık salonda, annenizin televizyon seyrettiği koltuğun yanında oturacağını sanmayın sakın. Öyle olsaydı ne derdi? “Merhaba, Leo’nun annesi. İyi akşamlar, ben aslında varım ve bu akşam oğlunuzu yutacağım.” Hayır, bir hayalet muhakkak kendini gizleyip yalnızca sessiz, karanlık mekânlarda ortaya çıkacaktır. Hiç kimsenin yardım edemeyeceği anlarda. Öyleyse şimdi...

Leo battaniyesinin altına iyice sokuluyor. Burası onun güvenli bölgesi. Yani öyle denebilir. Hiç hareket etmemeye karar veriyor. Gece sona erinceye kadar yatağında öylece uzanıyor. Bazen şeylerin kendiliğinden değişmesi hiç de fena değil.

VICTOR SPOORMAKER
BOUWIEN JANSEN

Gece Yarısı, Canavarlar Geldiğinde

"Yatağının yanına bir çift spor ayakkabısı koy!"

"Yatmadan önce ılık süt iç!"

"Korkunç televizyon programları izlemeyi bırak!"

Leo kâbuslardan mustarıptir ve büyükannesinden öğretmenine, herkesin bu konuda vereceği bir tavsiye vardır. Gelgelelim hiçbirinin faydası dokunmaz. Canavarlar, hayaletler ve ürkütücü hayvanlar uykusunda Leo'yu kovalamaya devam eder. Neredeyse her yolu denediğini düşünen Leo, biraz araştırma yapmak üzere kütüphaneye gider. Orada, Malezya'daki eski bir kabile hakkında bir kitap bulur. Bu kabile, kâbuslardan kurtulmanın yolunu bilmektedir. Peki yöntemleri Leo'nun da işine yarayacak mıdır?

Korkularla baş etmek üzerine yol gösterici
bir hikâye!

roman

YAŞ 9 10 11 +

cancocuk.com

ISBN: 978-975-07-4782-3

9 789750 747823